

Komunālais, bet vai blūzs?

Dzirdot vārdu “komunālie”, man vienmēr nāk prātā no jau 20 gadus veča dziesma “Komunālais blūzs” – saldsērīga un nomierinoša. Tās TV klīpā komunālais dzīvoklis ir uzzdzīves vieta. Vēl padomju laika tradīcijas. Ar ko tad šodienas ikšķiles komunālā saimniecība ir labāka par piemirsto namu pārvaldi?

Viena Ikšķiles 24 dzīvokļu māja pašvaldības aģentūrai “Līvi” apsaimniekošanai mēnesī “samet” ap Ls 500. Tomēr ar apsaimniekošanu it kā līdzekļu trūkuma dēļ neveicas. Attēlā redzamās pagraba telpas atrodas aiz apsaimniekotāju atslēgām. Nez cik tūkstošus kārtības ieviešanai šeit vajag?

Līdzīgi ir ar energoefektivitāti. Dažus gadus atpakaļ izveidotā siltā ūdens cirkulācijas sistēma atgādina GAZPROM diversiju. Redzamajā daļā aukstajos bēniņos minimālā izolācija ir, bet it kā slēgtajās stāvaudu šahtās kailās caurules dzesē caurvējš. Par to iedzīvotāji kopā maksā vēl Ls 250 mēnesī – rēķina rinda “Cirkulācijas siltums”. Siltumsaimniecības priekšnieks žēlojas, ka viņam tikai viens darbinieks. Cik tad cilvēku vajag, lai šos caurumus aizbāzītu?

Tomēr izolācijas trūkums nekādi neizskaidro brīvdienās arvien biežāk redzamo brūni dzeltēno ūdensstrāumi no krāna. Neievērojot tādū var saliet tējkannā. Varbūt kāda atbildīgā amatpersona pateiks, ka bērnam “reklamēt” šādu vannu. Vairāk nekā 4 lati kubikmetrā, kas svētdienas vakarā bez lietošanas jālaiž ra no taisno kanalizācijā. Es negribu dzirdēt, cik grūti artēzisko ūdeni attīrīt. Paskaidrojiet, kā jācenšas, lai tā sadalījotai!

2008.gada decembrī PA “Līvi” rēķins kopā ar ūdeni 4 cilvēku ģimenei sasniedza 155 latu. Vēl elektrība, gāze, sakari. No janvāra jāsāk maksāt par jaunajiem siltummezgliem. Drīz laikam maksāsīm arī par domes paklausām bičtō koģenerācijas projektu, kura ietvaros lielā katlu māja nonāks privātas kompānijas rokās, un domes jau uzņemas saistības šo privāto siltumu pirkt!

Vai ir vēl kāds, kas tic šiem “pazīstamajiem” saimniekotājiem ar Rīgas un citu piejūras pilsētu krusttēviem? Iedzīvotājiem pašiem jākļūst par savu māju, pilsētas un novada saimniekiem!

ledzīvotājs Andris Doveiks
--

Uzmanību!!!

Piektdienas, 23. janvāra, pēcpusdienā portālā Ogres Fakti tikai tie, kuri uzmanīgi seko saziņai virtuālajā pasaulē, uzzināja, ka Ikšķiles domē ir pieņemts lēmums atbalstīt uzņēmēju piedāvāto sporta kompleksa būvniecību pašreizējā stadionā Lupīnu lielā vietā. Ikšķiles novada iedzīvotāji ir pieredzējuši, ka domes deputāti patvaļīgi lemj un brutāli virza savu lēmumu īstenošanu, bet tik nozīmīgas pilsētas teritorijas iznomāšanu un apbūvi atbalstīt paslepus ir vēl nebijis notikums. Pagājušā gada maijā izskanēja informācija, ka pilsētas stadiona teritorija Lupīnu lielā tiks pārdota kādam uzņēmējam dzīvojamai apbūvei. Uz iedzīvotāju jautājumiem domes priekšsēdētājs atbildēja, ka minētājā teritorijā nekāda apbūve netiek plānota, un sporta kompleksa veidošanas apspriešana nav aktuāla. Portālā redzamās apbūves mets un pēkšņā atbalstošā lēmuma pieņemšana liek secināt, ka uzņēmēji ir veikusi ieguldījumus idejas izstrādē, rēķinoties ar domes atbalstu. Ja neko nevar pārņemt uzņēmējiem, tad domes vadība ir rīkojusies, ignorējot sabiedrības intereses un likumdošanā noteikto pilsētu un apdzīvotu vietu attīstības un plānošanas kārtību. Sporta kompleksam paredzētajam zemes gabalam nav izstrādāts detaļplāns, nav izstrādāta un publiski apspriesta pilsētas sporta kompleksa programma. Sabiedrība nav informēta par zemes iznomāšanas lēmumu un tā pamatojumu. Zemes iznomāšanai, līdzīgi kā jebkuram pašvaldības iepirkumam, ir jānotiek konkursa kārtībā. Viss minētais apliecina, ka deputāti sistemātiski pārkāpj mūsu valsts likumus, nestrādā sabiedrības interesēs, pieņem nesaimnieciskus un riskantus lēmumus. Būsim modri un kopīgiem spēkiem sargāsim mūsu novada sabiedrisko pašumus, lai pašreizējie deputāti pedējos pilnvaru mēnešos tos neizsaimniekotu!

Pieprasam Ikšķiles domei pārtraukt nelikumības sabiedriskā īpašuma apsaimniekošanā un neveikt darbus ar sabiedrisko īpašumu bez atklāta sabiedrības atbalsta.

Kāds liktenis sagaida mūsu zemes īpašumus?

Izlasot iepriekšējā numurā publicēto rakstu „Kur palika 4 metri?“, kurā iedzīvotājus satrauc to privātpašumā esošo zemju „ieklešana” autoceļā PS Ulbroka – Ogre, sekoja loģisks jautājums par zemēm, kuras skars autoceļš „Kranciena karjers – Slāvu aplis”. Šī projekta īstenošana pilnīgi noteikti skars ievērojamas privātpašnieku teritorijas. Ceļu ātrāk vai vēlāk sāks būvēt, ir jau zināms aptuvens tā būvēšanas projekts, tiek izvērtēta ietekme uz vidi, ir notikušas sabiedriskās apspriešanas. Tomēr isti nav skaidrs, kas, kāda veidā un apmērā kompensēs privāto zemju īpašniekiem radītos zaudējumus. Kurās vietās un cik lielā mērā „Maskavas šoseja” skars privātās zemes, un ar kādiem būvniecības vai citiem ierobežojumiem īpašniekiem ir jārēķinās. Tāpat nav isti skaidrs, kā risinās jautājumu par piebraucamajiem ceļiem tiem zemes īpašumiem, kuriem jauncelmašs šosejas izbūves rezultātā tie tiks „nogrīezti”.

Un beigu beigās... kurš un kad dabā parādīs, gar kuru koku vai mājas paksi minētais ceļš reāli ies, jo nākotnes vizjās un plāni ir ne tikai ceļu būvētājiem un projektu attīstītājiem!

Iepazīstoties ar ceļa izbūves projektu, redzams, ka šie jautājumi nav

Ikšķiles „Kultūras kalns” – ja jau viss kārtībā, kāpēc tik daudz kritizēts?

Dārgs projekts, aplamas telpas, no dārga metāla sakausējuma jumta segums – tas ir viss, ko biju dzirdējuši par Ikšķiles „Kultūras kalna” projektu. Tā kā ap projektu bija tik liela ažiātāža, nolēmu papērt tuvāk. Projektu pasūtījis Ikšķiles novada pašvaldība un tā izmaksas lēstas ap 5 milj. latu.

Iepirkumu uzraudzības biroja vēstulē Nr.1752 2007.gada 30.maijā redzams, ka tehniskā projekta izstrādes līgumcena ir Ls 242 220,70. Vēstulē norādītas arī nepilnības, izsludinot metu konkursu, bet tagad mazliet apskatīsim, ko mēs esam ieguvuši par šo diezgan pieklājīgo summu. 2008.gada 14.augustā Arhitektu savienībā notika diskusija par „Kultūras kalnu”. Recenziju šim projektam sagatavāja prof. J.Krastrīns, diskusijā piedalījās pašvaldības pārstāvji, arhitekti, projekta autori, biedrības “Par sakārtotu un laikmetīgu vidi Ikšķilē” pārstāvji un citi interesenti. Pāris atziņas no šīs diskusijas: „Daudz caurstaigājamu telpu - grūti iedomāties, kā tur varēs notikt izstādes, deju mēģinājumi vai pulciņu nodarības bērniem; tik lielā namā tikai viens liits, kas paredzēts gan dekorāciju pārvietošanai, gan mamiņām ar bērniem, gan cilvēkiem ratīņkrēsļā; zāles skatuvei pārāk zemi griesīti, lai tur varētu notikt teātra izrādes, jo nevar piekārt dekorācijas; problēmas ar akustiku; otrā stāvā atrodas tehniskās telpas, kurās iekļūt var tikai caur lūku no grīdas vai jumta. Par projektu - atbaidošs un kropļīgs.” Manuprāt, ievēribas cienīgs ir arī diskusijas vadītāja J.Alksņa komentārs par projektu: "tas ir nonācis strupceļā, jo pašvaldībai un iedzīvotājiem ir dialoga trūkums... nav skaidrotās vēlmes... j, pašvaldībai ir tāda plaisa ar iedzīvotājiem, ka tie pat gada garumā nezina, kurš cilvēks pašvaldībā atbild par kultūras jautājumiem, nav viņu redzējuši, tad kāda var būt diskusija par to, kas ir vajadzīgs ikšķilei?”

2007.gada 12.jūnijā KNAB vēstulē Ikšķiles novada domei Nr.1/6125 visa minētā kontekstā ir teikts: „var konstatēt, ka Dome ir noslēgusi līgumu par būvprojekta izstrādi projektam, kura būvniecību tiesiski

izskatīti. Katra ziņā, ir pietiekami daudz būtisku jautājumu, uz kuriem iespējams, ka visam savs laiks un ka šie jautājumi vēl tiks aktualizēti, tomēr zinot, ka esai būvniecība paredzēta laikā no 2008. – 2012.gadam, domāju, ka ir pēdējais laiks sākt runāt par konkrētām lietām.

Satiksmes Ministrija, protams, plāno globālas ceļu pārbūves un lietas skata ar plašu vērīenu, sīkāku apstākļu izskaidrošanu deleģējot vietējai pašvaldībai. Tas ir saprotams, jo vietējiem varas pārstāvjiem tā kā būtu labāk jāpārzina sava saimniecība. Tai ir vieglāk veidot dialoģu ar katru zemes īpašnieku uz vietas vai organizēt diskusiju starp visām iesaistītajām pusēm. Šobrīd izskatās, ka tas ir atstāts pašu zemju īpašnieku ziņā. Situācija tiešām rosina nezaudēt modrību, lai vienā jaukā dienā mūsu sētās neiebrauktu tas skaistais, dzeltenais buldozers! Atgādīnu, ka pašvaldības tiešais pienākums ir pārstāvēt iedzīvotāju intereses šādu projektu realizēšanā.

Samērā klusi nosvinējam latviešu tautas nacionālos Līgo svētkus, kurus pie varas esošie Staļina komunistiskā režīma balsti oficiāli bija aizliegusi svinēt. Ikšķiles kultūras dzīves utrauzisti ar vietējas izpildkomitejas priekšsēdētājas Laimdotas Puhartes un kolhoza valdes priekšsēdētāja Anša Trapiņa atbalstu kēras klāt jaukā idejas realizēšanā. Būvdarbu tehnisko vadību uzņēmas kolhoza būvtehniķis Valentīns Špēlis, bet dolomīta akmeņu sagādi kārtoja kolhoza mezķope Rasma Jansone. Vīsliekāks problēmas

Personiskās intereses.

ledzīvotāja Inese Erlecka

Ikšķiles brīvdabas estrāde.

1

Es, Roberts Jansons, atgriezies Latvijā no tālās Magadanas, kur astoņus gadus ļoti smagos apstākļos padomju vara mani centās pāraudzināt par padomju cilvēku, 1957. gada apmetos uz dzīvi Ikšķilē. Staļina vārdā nosauktā kolhoza valde mani pirmām reibām būvbrigādē. Ātri iepazīnos ar dzīves apstākļiem un darba biedriem, arī ar kultūras dzīvi. Lietišķā māksla un teātra māksla man ļoti patika. Tāpēc vēl os pacīlāt atmiņas par to laiku, kad ikšķīlieši , ļoti pieticīgi dzīvojot, savu brīvo laiku veltīja kultūras dzīves kuplināšanai, pulcējoties 1935.gadā sabiedriskā kārtā celtajā Kultūras biedrības namā, kuru padomju varas likumi izpildītāji sauca par Tautas namu. 1957.gadā Māra Blumberga, uzņemoties režisores pienākumus, iestudēja uzvedumu „Zeltīte”. Es izgatavoju dekorācijas, un biju spiests izpildīt arī aktiera pienākumus, sāspēlē ar Zeltītes lomas atveidotāju režisores meitu Silviju Blumbergu. Ar to arī Ikšķilē sākās dramatiskā kolektīva darbība. Pamažām kultūras dzīve attīstījās, un visaugstāko pakāpi sasniedza, ar fantastiskām darba spējās apveltītas profesionālās režisores Margas Teretes – Valdmanes vadībā. Tautas nama mazā skatuviē un zāle kļuva par šauru Margas plašajām iecerēm. Tika iestudēja brīvdabas uzvedumus „Vaidelote” un „Seši mazi bundzinieki”, kuras izrādīja Ozoliņu parkā Daugavas krastā. Tautas interese par teātra mākslu bija milzīga. Ikšķīliešu vidū radās spēcīgi aktieri, kā Kārlis Pamats, Silvija Blumberga (Keze), Augusts Zauers, Flora Zakss un Voldemārs Zakss, Igors Ruņģis, Egons Svars u.c. 1976.gadā Marga Tetere – Valdmane iestudēja grandiozu koncertuzvedumu „Daugaviņa Ikšķiles ritmos”, kura realizācijas vieta bija lauka iepakā, kur tagad atrodas estrāde. Pēc uzveduma aktieri un skatītāji liksmoja līdz rīta gaismai. Visa zaļā zālīte bija pazudusi zem liksmotāju kājām.

Pēc šīs varenās liksmošanās tautas kultūras dzīves mīļiem radās ideja šajā vietā būvēt kārtīgu, izskatīgu brīvdabas estrādi. Mūsu kultūras dzīves labais gariņš Marga Tetere izprojekēja estrādes metu, tajā ieliekot savas dziļās zināšanas teātra mākslā, bet Ikšķīlietis, arhitekts Arturs Freimanis uzraseda darba rasējumus, un pēc lielajiem zemes reljefa veidošanas darbiem, ko veica Dauga-

vas lejasgala meliorācijas sistēmu pārvalde (MSP), nosprauda mūru atrašanās vietas. 1980.gada 23. jūnijā sviniģā gaisotnē kolhoza „Juļgas zieds” valdes priekšsēdētājs Ansis Trapiņš topošās estrādes centrālā mūra būvbedrē iemūrēja pirmo pamatakmēni un pudeli ar vēstījumu nākošām paaudzēm. Man bija tas gods šo vēsturisko notikumu fotogrāfiski iemūžināt.

Personiskās intereses.

Personiskās intereses.

2007. gada februāris. Vienā no tām dienām, kad gaisā iūtams, ka ziema sastopas ar pavasari, atgriežos mājās. Kā vienmēr, ierodoties Ikšķilē, paveras skats uz balta sniega klātu, cītkārt zaļu, nokalni. To noslēdz zema, vietējā dolomītā veidota būve. Aiz tās skaidri sajūtams plašums un gaišums, kas sola tūlīt ieraudzīt skatu uz Daugavas senleju. „Tiešais savienojums” ar debesīm! Lidzīgas izjūtas var gūt tikai kalnos vai stāvot jūras krastā. Vienmēr ir bijjis prieks par šo nesabojājto vietu, bet šoreiz uz brīdi pārņem neparasts, fiziski sajūtams siltums.

Vakarpusē satieku Dagmāru un Valdi. Viņi ir ļoti noraižējušies. Uzīnu par pašvaldības plāniem, skatāmies kāda projekta metu. Tas ir neticami – paredzēts aizbūvēt skaisto ainavu, noposīt estrādi. Un – kā vārdā? Tā nevar būt taisnība.

Tā nenotiks! – tas kļūst skaidrs tajā pat brīdī, kad par to uzzinu. Lidzīgās domās ir daudzi simti ikšķīliešu: isa laikā ap piecdesmit domubiedru grupa ir savākusi gandrīz tūkstoši parakstu vēstulei, kas aicina saudzēt pašu celto, ikšķīliešiem tik nozīmīgo, skaisto, vēsturisko vietu. Neviens nenoliedz, ka laikmetīgs kultūras centrs ļoti nepieciešams. Laikmetīgs šodien, pirmkārt, nozīmē – tāds, kas respektē esošās dabas un kultūrvēsturiskās vērtības. Presē parādās Noras un Līanas raksti, aicinājumi uz dialogu. Gan jau pašvaldība ieklausīsies...

KNAB vēstulē domei cita starpā teikts:”...iesakām procesu pārtraukt, jo brīdinām, ka jūsu uzskāto kultūrvīdi likumiskā ceļā nebūs iespējams turpināt.”

Rudenī rakstām vēl neskatāmās vēstules domei un atbildīgām institūcijām, profesionāļi lūdz pārskatīt projektu un vietas izvēli. Dome klusē.

2008. gada aprīlis. Ieva kādā vakarā man vaicā – kas notiek ar mūsu estrādi? Vai izdevušās kādas sarunas? Nē. Vienīgais, ko dzirdam no domes – jūs esiet pret kultūru, pret progresu. Tā taču nav taisnība, un mēs neapstāsimies, vai ne? – meita uztraucas. Mēs visi esam tieši PAR – “Par laikmetīgu un sakārtotu kultūrvīdi Ikšķilē”.

Personiskās intereses.

2008. gada jūnijs. Domes darbības nav iespējams apturēt, pirms izsniegta būvatļauja, jo tikai tad tiesas ceļā – to visu pretlikumīgo procesu varēs apstrīdēt. Mūsu gadījumā gaiģāšanās

sagādāja mūrnieku trūkums. Kolhoza būvnieki bija ļoti noslogoti. Tuvojās rudens, viņiem bija jāpiedalās lopbarības sagādē un fermu remontos. Pirmā mūra mūrēšanu uzņēmas Margas vīrs – profesionālis aktieris Kārlis Valdmanis. Es savā brīvajā laikā biju klāt ar fotoaparātu un Kārli iemūžināju viņam tik neparastā darbā. Viņam mācīju mūrēšanas paņēmienus, kā arī to, cik daudz cementa un klinkša jāber pie grants (es Maģadanā biju strādājis dažādos darbus būvniecībā). Estrādes būvdarbos piedalīties nevarēju, jo valsts darbā MSP biju ļoti noslogots. Vēlāk būvdarbu veikšanai atrādās vairāki brīvprātīgie. Darbi veicās ļoti lēnām, jo finansiālais atbalsts bija minimāls. Kolhoza būvbrigāde piegādāja smilti, cementu, kaļķi. Lietošanā iedeļa javas maisījāū, bet par dolomīta akmeņu pievešanu darbu vadītāji maksāja šoferiem no savas kabatas. Kaut arī bija jāpārvar daudz grūtību, ikšķīliešu apņēmība bija dzelzaina. Nākamā gadā uz Jāņiem estrādē jāsarīko varenas Līgo svētku svinības! Un 1981. gadā ikšķīliešu sapnis piepildījās pilnībā.

2

1981. gada pavasarī Ikšķiles estrādes būvdarbi turpinājās. Tomēr brīvprātīgo Ikšķiles patriotu darba ražīgums bija diezgan zems, jo trūka profesionālu celtnieku. Meliorācijas sistēmu pārvaldes vadība palīdzēja ar tehniku zemes darbu veikšanā. Kolhoza mežsardzes Rasma Jansones mežstrādnieki, aprīli un maija vidū, paveikuši meža stādīšanas darbus, iesaistījās estrādes būvdarbos, viņu vidū bija daži vīri, kuri samērā labi prata veidot akmeņu mūri. Tie tika iesaistīti mūru mūrēšanā, citi skalčīja akmeņus, maijsija mūrļvau un piegādāja būvniecības materiāriem. Tautas nama vadība kopā ar režisori Margu Tereti – Valdmani bija stingri nolēmuši līdz Līgo svētkiem būvdarbus pabeigt un svētkus svinēt ar grandiozu etnogrāfisku, krāšņu, nacionālu uzvedumu. Scenārijs bija uzrakstīts un pašdarbnieki laicīgi sāka mēģinājumus Saulgrīžu svētku iespaidigai atainošanai. Sakārā ar to aktivizējās arī Ikšķiles ciema priekšņiece Laimdota Puharte un kolhoza vadība. Par ikšķīliešu drosmīgo

3

lēmumu bija padzirdējuši arī Ogres pilsētas un rajona vadība, kā arī republikas Intūristu darbonji. Tie plānoja uz Ikšķīli vest ārzemju tūristus (ar latviešu emigrantus), lai parādītu, kā latvieši Padomju Latvijā brīvi svin savs varenas nacionālos Līgo svētkus. Tautas nama vadītāji Silvijai Kezei Intūrista vadība solīja pārskaitīt naudu, lai tūristus varētu pacienāt ar Jāņu siera, alu, priģīgiem un desņām.

Šāds negaidīts pavērisnis piespieda ikšķīliešus estrādes būvniecībā koncentrēt visu spēkus. Spēka mums pietika. Kolhoza būvbrigādē būvīnženieru Viktora Ančina un Osvalda Indāna vadībā trieciena tempā pabeidza mūrēšanas darbus, iesaistījās estrādes būvdarbos, viņu vidū bija daži vīri, kuri samērā labi prata veidot akmeņu mūri. Tie tika iesaistīti mūru mūrēšanā, citi skalčīja akmeņus, maijsija mūrļvau un piegādāja būvniecības ceļameistars Antons Kikusts. Asfaltu izlidzināja un ar rokas rulli pieblīvētāja strādnieki. Gar Pedļu ielu nogāzes apzālumošanai Rasma Jansone no Kalsnavas bija atvedusi kalnu priedes un sēru bērzus. Stādīšanas darbus veica kolhoza mežsardze ar saviem mežstrādniekiem. Ar atokrānu tika atvests kolhoza tūrmā noskatīts interesants akmeņs. To novietoja Pedļu ielas malā pie ieejas estrādē. Skatupes priekšpusē gar podestu mūršiem kailo zemi vajadzēja nokārt ar velēnām. Par to sagādī parūpējās Valentīns Špēlis ar Rasmu Jansonī. Otru nogāzi skatītāju sektora rietumu daļā ar rožu stādiem apstādīja kolhoza dārzkopības rožu audzētājas agronoma Pētera

cena var būt vecās estrādes pastāvēšana. Kļūvis zināms, ka jau ziemā dome pasūtījusi tās nojaukšanas projektu. „Delnas” juriste pamana, ka estrādē ir pilnīgi neaizsargāta – reāla, eksistējoša būve detaļplānā viltīgi iezīmēta tā, ka juridiski tā nepastāv. Situācija kļūst draudīga. Ir diena pirms Līgovakara. Zināms, kā mūsu varas pārstāvji dažkārt izmanto garas svētku brīvdienas. Apsveram domu par dežūropsteņa uzskāšanu.

Bet bijuši arī citi Jāņi. ...Ir 1981. gada 23. jūnijs. Atbraucam vēlu un jaunajā Ikšķiles estrādē smaržo meijas un kalmes un ābolam nav kur nokrist. Pāliekam sānu celņā, arī tas ir cilvēku pilns. Tūlīt viss sāksies! Pēkšņi dzirdam slāpētu uzsaucienu: „Nestāviet, šeit tūdaļ skries zirgī!” – Kas ir tā pūciņā tante?? – vaičā kurbasedriņ! Pazīstu gaišmataino dāmu. Tā ir Marga Tetere, kura šeit visu iecerējusi – gan estrādi, gan uzvedumu. Cenšamies klausīt, jo zirgi tiešām skrien. Uzvedums ir grandiozs. Tikai daudzus gadus vēlāk saprotu, kā viņa jutās tajā laikā. Atjaus? Aizliegts? Izdosies vai nē? Izdevās! Gan estrāde, gan uzvedumi.

Tie un arī šie Jāņi ir pagājuši. Valdis raksta atklātu vēstuli Valsts prezidentam ar lūgumu morāli atbalstīt Ikšķīlei nozīmīgās kultūrvēsturiskās vietas saglabāšanu. Ir pietiekušies vairāk kā divdesmit cienjami, sabiedrībā pazīstami ikšķīlieši, kas vēlas šo vēstuli parakstīt. Prezidenta kancelejas atbilde cita starpā pavēstīts, ka vēstule pārsūtīta vairākām atbildīgām institūcijām, arī Valsts kultūras pieminekļu aizsardzības inspekcijai, problēmas risināšanai.

2008. gada augusts. Sēžam ap ovālo galdu, kā jau desmitiem reižu šovasar. Ir atrācis Kaspars. Rādām vakas fotogrāfijas – estrādes celšana, atklāšana, Latvijā pirmās Tautas frontes atbalsta

Sīliņa vadībā. Skatītāju sektora solus izbūvēja Daugavas lejasgala MSP mehānizatori galvenā inženiera Pētera Guslena vadībā. Kokmateriālus dāvīnāja kolhozs. Pēc lielā trieciendarba būvobjektā ieradās gandrīz visi skoloļotāji kopā ar mācību pārzini Ernu Dauberi. Čakli strādājoji ar grabekļiem un lāpstām, viss objekts tika ideāli sakopts. Skats uz vienotā, pašizliedzīgā darbā paveikto bija brīnšķīgs. Ikšķīliešu mīlētās un cienītās Margas Teretes - Valdmanes un visu Ikšķiles kultūras dzīves kuplinātāju sapnis bija piepildījās.

Tikai pāris dienas pirms Līgo svētkiem Margai bija iespējams veikt uzveduma ģenerālmeģinājumu. Pirms lielā notikuma sarosījās arī milicija un neredzamiē valsts drošības spēki. Tā kā Ikšķiles ciematā aktīvi darbojās apmēram 30 cilvēku liela sabiedriskās kārtības sargu vienība, kārtības nodrošināšanā problēmu nebija. Arī es daudzus gadus biju darbojies šajā struktūrā, jo no bērņības neieredzēju cilvēkus, kas citiem dara ļaunu un sabiedrībā nevēlas pieklājīgi uzvesties. Skatītāju vietu centrā mums ar spilgtu lētu bija jānorobežos laukumš ārzemju tūristiem. Ikšķiles ciema milicijas pilnvarotais un sabiedriskās kārtības sargu vienības komandieris Ernests Turciņš ar palīgiem izvietoja vīrus pie bīešu kontroles un intūristiem paredzētā laukuma. Pie šī laukuma bija arī mana dežūrvieta, tā bija laba vieta arī fotogrāfēšanai. Mums bija jāuzmana, lai intūristi neuzsāktu sarunas ar iezemiešiem, tas ir ar mums, latviešiem.

Bija 1981. gada 23.jūnijs. No rīta bija apmācies, drēgrs laiks, temperatūra tikai plus12 grādu. Jau ap astoņiem vakarā no visām pusēm uz estrādi plūda tautas masas. Kārtības sargi bija savas vietas. Man nācās atturēt dažus pilsoņū apmēsties aizzogojumā, kaut gan bija uzkrastī, ka tās vietas paredzētas tikai intūristiem. Ātri pildījās solu rindas. Ieradās intūristi. Ar ļaudīm pildījās visas brīvas vietas, arī nogāze ar rožu stādījumiem bija cilvēku pieblīvēta. Daudz ļaužu palika estrādes ārpusē, tās tuvumā. Izrāde bija ļoti interesanta, senču ārā, jo izdarības ieturētā. Dziesmas un dejas, tautas tēpi. Pat dižais Jānis uz štrama zirga liksmotāju vidū ieļāja. Tauta bija trakā sajūsmā. Intūrista gidijam bija pavēlēts pēc izrādes

3

visus tūristus bīdīt uz autobusiem, nepieļaujot kontaktēties ar iezemiešiem (padomju cilvēkiem). Tomēr mūsu tautu meitas tūristus cienāja ar Jāņu sieru, raušiem, bet tautudēli sniedza draudzīgu, putojošu alus kausus. Pie tūristiem autobusos kāpa tautmeitenes un tūristu rokās spieda ceļameižei piņragus un sieru. Gides burķšķēdē, lai kāpjām ārā, jo padomju varas orgāni pavēlējuši nepieļaut intūristiem kontaktēties ar vietējiem. Intūristi gan protestēja, bet gides bija nepielūdzamas, jo neizpildīt padomju režīma valsts drošības orgānu pavēles bija ļoti bīstami. Cienasta groziņus iztukšojuši, ikšķīlieši ar gaisa skūpšiem pavādījām šos cilvēkus no citas pasaules. Visu vidū bija daži 1939. gada uz Vāciju emigrējušie Latvijas vācieši, kuri runāja ļoti labā latviešu valodā.

Ciemiņus godam pavadījuši, atgriezāmies estrādē, kur Miķeļa Šmitļa pūtēju orķestra skanēs deju virpuli liksmoja tauta. Liksmošana tūpinājās līdz rīta gaismai, kad debesis noribināja un zibšņus nošķīla mūsu senču Pērkoņtēvs.

ledzīvotājs Roberts Jansons
Ikšķilē, 2009.g., 16.janvāris

grupas dibināšana. Šī notikuma divdesmitgadi vēlāmies vasaras beigās atzīmēt. Kaspars ieskatās celšanas talķu bildēs redzamo cilvēku sejas: „Kā kaut ko tādu var iedomāties nojaukt?!” Turpinām gatavot dokumentus iesniegšanai VKPAI.

2008. gada novembris. Tumšās, zvaigņotās novembra nakts debesīs. Sniegs. Mēs esam vecajā estrādē. Šodien varam svinēt tās otro dzimšanas dienu. Vietas vēsturisko nozīmi atzinuši arī oficiālie pieminekļu sargi.

Pēc nedēļas deputātē Zane sēdē neslēpti dusmīgi paziņo: pieminekļa statuss estrādē piešķirts personiskū interešu vārdā! Šoreiz man viņai jāpiekrīt. Un manas personiskās intereses ir sakrītās ar daudzus simtu ikšķīliešu personiskajām interesēm.

2009. gada februāris. Ikšķīle ir pamodusies, tā izskatās. Lielākais prieks par tiem, kas par ikšķīliešiem kļuvuši neseni. Atnākušī dzivot uz zaļu mazpilsnēti, arī viņi nevēlas pieļaut, ka tās centru grīn pārņverst satiksmes mezģli, skaistākajā vietā ierīkojot autostāvvietas. Ar interesi viņi uzzina un stāsta bērņiem par šīs vietas vēsturi.

Ikšķīle vairs nav guļamvaģons, kur, nopērkot čeki, visi brauc, kurb kāds ved. Ikšķīlē vairs nav mierīgi. Bet gan jau būs – patiesi mierīgi un labi. Ja tādas būs mūsu personiskās intereses.

ledzīvotāja Maija Avota
 biedrības „Par sakārtotu un laikmetīgu kultūrvīdi Ikšķilē” valdes priekšsēdētāja